

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Cercetarea bisericii

In conferințele catihetice din toamna trecută, preoțimea din Episcopia Aradului a desbătut tema despre: „Desvoltarea interesului față de cultul divin“. Din referatele citite se constată, că unii preoți au studiat problema desvoltării interesului poporului față de cultul divin, alții — cei mai mulți, după cum era și tema, catihetică, — s'au ocupat în special de mijloacele prin cari s'ar putea cultiva interesul copiilor față de serviciile divine.

Din aceste referate se constată că mijloacele la cari se gândește clerul eparhial pentru aducerea copiilor la biserică și pentru desvoltarea în ei a interesului față de cultul divin, ar fi următoarele:

Conducerea regulată și controlată a copiilor la biserică;

Explicarea pe înțelesul lor și prin exemple și desene a cultului divin și a poruncilor;

Cântarea comună sau corală la Sf. Liturghie, învățarea de colinde, poezii și cântece religioase;

Cetirea Apostolului, Psalmilor și rugăciunilor dela Vecernie, Utrenie și Liturghie prin copii;

Spovedirea individuală a copiilor în biserică cel puțin dela vârsta de 10 ani, resp. din cl. IV primară;

Imbrăcarea copiilor de ministranți sau dieci la serviciile din biserică, liti și dela înmormântări;

Chemarea lor să dea mână de ajutor preotului în altar, cartorilor și crâșnicilor;

Slujirea de Liturghii duminicale pentru copii, cu predici pentru copii;

Tipărirea unei Liturghii prescurtate, portative și eftine pentru copii și a unei cărți de Liturgică pentru copii (aceasta e tipărită de prot. F. Codreanu și e foarte bună);

Ajutorarea copiilor săraci;

Răspândirea printre copii a cruciulițelor, iconițelor și a cărților bune pentru ei (colportajul);

Indemnarea părinților să-și aducă de mici copiii de mână la biserică și mustrarea (chiar pedepsirea) părinților cari împiedecă sau opresc mergerea copiilor la biserică;

Respectarea repaosului duminical și sancționarea celor ce țin birturile deschise sau lucrează Dumineca;

Obișnuirea copiilor să aprindă lumânări și să ducă prescuri și tămâie la biserică; să ingenunchieze pe la icoane și să se roage chiar și când nu se face serviciu în biserică;

Colaborarea preotului cu învățătorul la opera de intensificare a educației religioase și morale a copiilor.

Toate aceste mijloace sunt clasice și ducătoare la scop, dar cu o condiție, pe care niciun referent se pare că n'a amintit-o. Anume:

Preotul să aibă și el dragoste față de cultul divin și să cerceteze regulat biserică.

Condiția aceasta s'ar părea ciudată, — sau de prisos, — dar nu e așa.

In Episcopia Aradului sunt foarte multe parohii cu 2, 3 și 4 preoți. Ar fi de sine înțeles ca la toate serviciile divine din biserică, în special la toate Vecerniile, Utreniile, Liturghiile și Doxologiile să fie toți de față, nu numai „săptămânarul“. Nu există nicio scuză motivată, ca preotul să lipsească dela ele, afară de cazurile extraordinare, de forță majoră. Căci e la mîntea oricui: Dacă preotul nu merge regulat la toate serviciile din biserică, cine să meargă?!... Dacă el se scuză că nu e „de rînd“, apoi ce va zice satul sau orașul întreg? Scandalul e îngrozitor. Indiferența lui va atrage indiferența parohiei întregi.

Prin băieți de liceu, prin studenții teologi, prin săteni deveniți orășeni, avem destule, suficiente și dureroase informații în privința aceasta.

In zadar discutăm noi problema interesului față de cultul divin și a mijloacelor dela atrage oamenii și copiii la biserică, dacă noi

nu avem dragostea sfântului altar și nu cerce-
tăm regulat biserica!... Sau dacă ne facem sluj-
bele din sâlă sau din ordin, și nu din prisosul
iubirii și a inimii curate... Sau dacă nu le fa-
cem deloc, cum sunt atâtea cazuri unde nici
acum nu se fac regulat Vecerniile.

Este și rămâne o regulă generală: Dacă
noi preoții vrem să întreținem și să atragem
interesul copiilor și în general al credincioșilor
față de cultul divin, noi cei dintâi suntem che-
mați să-i arătăm tot interesul îndeplinindu-ne
cu sfințenie cea mai elementară datorie pasto-
rală, care este cercetarea regulată a bisericii
la toate serviciile liturgice.

Predici rostite în Catedrală

„Feriți cei blânzi că aceia
vor moșteni pământul“.

Iubiți creștini,

Noțiunea blândeței o putem înțelege mai bine
atunci când ne gândim la sălbăticie, la violență.

Blândețea este oglinda liniștită a apei săru-
tată de razele soarelui; sălbătică este marea în-
viforată. Blândețea este o stare sufletească echi-
librată și se transformă într-o stare de adevărată
fericire, atunci când se sălășluiește definitiv în noi,
devine ceva propriu ființei noastre, ceva natural
pentru noi.

Durere însă, că foarte puțini se silesc să în-
țelegă blândețea astfel, căutând scuze ieftine și
mincinoase, susținând că blândețea evanghelică,
nu poate exista pe pământ. Ba adeseori glasul
omului egoist zice: de ce să fiu eu blând când
alții mă supără, mă offensează și mă lovesc.

Dar Scriptura — iubiți creștini — nu ad-
mite nici un fel de scuze. Acolo este foarte lă-
murit spus, că numai cei blânzi vor moșteni pă-
mântul.

Această lege și ordine de moștenire este ire-
vocabilă și imutabilă.

Totuş mulți, poate cei mai mulți, cred că moș-
tenirea și stăpânirea bunurilor pământești este a
celor volnici și puternici.

Aparentele par a confirma aceste păreri, însă
totuş nu-i așa. Există un vechi proverb care zice:
„Averea și bunurile, cum au venit așa se și duc“.

Bunurile furate sau câștigate în chip necin-
stit, prin silnicie și fraudă, nu vor aduce nicio-
dată mulțumire și binecuvântare și nu vor fi nici
odată trainice.

Celce este sălbatec, violent și imoral, nu poate
dăinui. Aceasta este o lege universală.

Omul în grădina sa, plivește și nimicește tot
ce-i sălbatec, înlocuind și inobilând. Oare de ce

n'ar face acest lucru și în grădina sufletului său?

Sunt — iubite creștine — oameni, cari în
viața lor par blânzi și totuş aceasta nu este o
blândețe evanghelică, aducătoare de fericire, ci
este doar numai o înblânzire, un polei al civili-
zației, o politețe rafinată — care de altfel este
starea psihico-morală a întregii societăți din zilele
noastre.

Mântuitorul ne cere însă o altfel de blândețe.

„Învățați dela mine, căci sunt blând și sme-
rit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre“.

Avem noi oare această blândețe — nu nu-
mai la înfățișare, ci în inimă — năfățărită, care
dă odihna și liniștea sufletească, ori sub masca
îmblânzirii ascundem răutate?

Să nu uităm — iubite creștine — că pe cei
râi, Domnul cu rău îi va pierde, iar moștenirea
pământului o va da celor blânzi și buni cari aduc
roduri la vreme, căci Lui i s'a dat toată stăpâ-
nirea în cer și pe pământ și precum grădinarul
nu suferă buruiana în grădina sa, tot astfel Dum-
nezeu nu poate și nici nu va suferi sălbăticia și
imoralitatea între oameni, ci le stârpește.

Piatra unghiulară, ființa și existența însași
a unui popor, sunt moravurile blânde și curate.

Dacă acestea dispar, dispar și oameni, orașe
și țări, cum au dispărut Babilonul, Ninive, So-
doma și Gomora. Toată stăpânirea pământească
însălbăticită va pieri, deoarece scris este, că cei
blânzi, iar nu cei sălbatici și stricați, vor moș-
teni pământul.

Știm și cunoaștem această lege și totuş ve-
dem că azi mai mult ca oricând omul râvnește
prin violență și sălbăticie, la moștenirea pămân-
tului. Istoria n'a pomenit vre-odată o mai mare
foame după — așa zisul — spațiu vital, ca azi și
iarăș niciodată indivizi și popoare, n'au pierdut
atâta spațiu vital, ca azi.

Să nu se uite — iubiți creștini — că omul
nu este numai materie, n'are nevoie numai de
spațiu vital pământesc, ci el este și suflet și prin
urmare are nevoie de un spațiu și în această di-
recție. Și-apoi pământul este legat de cer, este so-
lidar cu cerul și nu poate fi stăpânit cu forța și
sălbăticia, numai cu blândețea, cu bunătatea și
cu adevărul, tot atâtea însușiri cari ne dau drep-
tul de a moșteni și cerul.

Iată calea pe care mergând vom putea să ne
asigurăm moștenirea spațiului vital și aci pe pă-
mânt și în cer. Să sporim în blândețe, în bună-
tate și iubirea de adevăr, urmând întru toate pilda
vieții Domnului, căci a Lui este pământul, plini-
rea lui, lumea și toți cei ce locuim într'ansa. Amin.

Preot Viorel Mișuțiu

Amănunte în legătură cu salarizarea clerului

Cuvântul gloriosului general Ion Antonescu Conducătorul Statului din seara zilei Arătării Domnului a devenit lege normă de drept. Monitorul Oficial No. 16 din 19 Ianuarie 1941 publică Decretul-lege pentru modificarea unor dispozițiuni din Codul funcționarilor publici „Mihai I.” pentru reglementarea salariului micului funcționar.

Altădată am arătat în revista Biserica și Școala, în trăsături generale, principiile după care se va face salarizarea clerului și înaltele considerente de care a fost condus legiuitorul la elaborarea acestui Decret-lege.

Pentru o mai bună orientare a fraților preoți dau la vale unele amănunte în legătură cu salarizarea clerului.

Iată extrasul din tabela de salarizare cu drepturile clerului:

Grupa A.		Tabela 7.	
Gradul		Salariu	Lei
Patriarh	— — — — —	55.000	”
Metropolit	— — — — —	42.000	”
Episcop	— — — — —	26.000	”
Arhiepiscop	— — — — —	24.000	”
Preot doctor în teologie	— —	7.000	”
Preot licențiat în teologie	— —	6.000	”
Preot cu institut teologic cu bacalaureat și diploma școlii normale	— — — — —	6.000	”
Preot cu institut teologic fără bacalaureat sau diploma școlii normale	— — — — —	5.500	”
Preot cu 10 clase de seminar din Basarabia	— — — — —	5.500	”
Preot seminar gradul II.	— —	5.000	”
Preot cu seminar gradul I și studii inferioare	— — — — —	4.000	”
Consilier referent patriarhal	— — — — —	17.000	”
Consilier referent eparhial	— — — — —	13.000	”
Canonic	— — — — —	13.000	”
Vicar	— — — — —	13.000	”

Grupa B.		Tabela 8.	
Gradul		Salariu	Lei
Cântăreț rural	— — — — —	1.000	”

În aceste tabele se cuprinde salariul brut, ca începător, ce corespunde salariului din marile orașe ale Țării: București, Timișoara, Arad, etc.

Salarizarea se stabilește după patru categorii ce corespund cu localitatea în care preotul își exercită funcțiunea.

Preoții cari exercită funcțiunea în municipii primesc 100% din salariul stabilit în tabelă, adică, luăm cazul unui licențiat, 6000 Lei și se cuprinde în I categorie.

Preoții cari exercită funcțiunea în orașe de categoria II vor primi 92%. În cazul acesta un preot licențiat va primi 5520 Lei lunar ca începător.

Preoții cari exercită funcțiunea în comune urbane sau orașe și sunt încadrați în a III categorie vor primi 88% adică 5280 Lei.

În fine un preot licențiat care își exercită funcțiunea în comune rurale ce sunt cuprinse în categoria IV va primi 80% din salariul arătat în tabela de mai sus, adică 4800 Lei. În Eparhia Arad aproape toate parohiile sunt de categoria IV.

Din acest salariu se mai reține impozitul pe salariu și contribuția la fondul general de pensii al Statului.

La salariul inițial al clerului se mai adaugă 15% pentru fiecare gradatie; din salariul stabilit ca bază.

În fine i-se mai adaugă sporul familiar pentru copii minori:

300 Lei pentru un copil.

350 Lei pentru fiecare copil, dacă are 2 copii.

400 Lei pentru fiecare copil dacă are 3 sau mai mulți.

Prezentul Decret-lege mai prevede și alte avantaje pentru funcționari, respective preoți:

a) La nașterea unui copil se acordă o indemnizație echivalentă cu salariul brut pe o lună, care sumă este scutită de orice rețineri de impozite.

b) Familia funcționarului decedat, respective a preotului, are dreptul la un ajutor de înmormântare egal cu salariul brut pe trei luni.

e) Reducere de 50% pe C.F.R. și N.F.R.

d) La transferările din interes de serviciu, se acordă o indemnizație de mutare egală cu salariul de pe o lună.

Prin urmare, s'a creat o situație mai bună, mai echitabilă și mai demnă pentru preoțimea românească. Rămâne ca preoții să facă prin suferințele lor zid de granit în jurul Tronului și Conducătorului Statului, pentru izbânda finală a românismului și a prosperității Țării și a neamului românesc, pentru preamărirea lui Dumnezeu și a Sfintei noastre Biserici.

Pr. Dr. R. Popa
Bonțești

Puterea gândului

— Meditație —

„Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ” (Col. III, 2).

„Omul e făcut să cugete, zice Pascal; în aceasta stă toată mărirea și vrednicia lui; și toată îndatorirea omului

e să cugete cum se cuvine; întâi despre sine, despre Creatorul său și despre scopul său în lume. La ce se gândește însă omul? Niciodată la acestea; ci la joc, la cântat, la făcut de versuri, la zidit, la aceea cum să ajungă rege, fără să se gândească oare ce însemnează să fii rege și ce însemnează să fii om."

De bună seama că dela gândit și până la făcut e mult de tot. Totuș, cugetatul zi de zi la un anumit lucru te modelează și-ți dă o oarecare ținută. Când zici albină, zici hârnicie, miere. Când spui creștin, nu spui iubire, omenie?

Apostolul care îndemna: „Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ“, avea nădejdea că el însuși după o astfel de zilnică deprindere sufletească, să poată zice într'o bună zi: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos e care trăiește întru mine“.

„Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ“, e un îndemn spre idealizare, o prevenire împotriva prozaicului, a zilnicului, a ceea ce numim „de rând“, care prea îl robește pe om

Există un tablou, a lui Quinten Massys, „Punerea în mormânt“. Se arată acolo, cum, în timp ce femeile sfinte îl plâng pe Mântuitorul, în timp ce însăși natura parcă e îndurerată de așa întâmplare, doi oameni, lucrători ori ostași cari au muncit la răstignirea lui Hristos, s'au așezat jos și unul își scoate din traistă merindea ca să mănânce, iar celalalt se desculță și-și scutură opincile de praf. Iși văd de treburile lor groasnic de pământești în clipa aceea. N'au nimic de văzut în altă parte. În sus de pildă

„Căutați împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor adăuga vouă“ spune Cartea Sfântă. Nu căutați împărăția lui Dumnezeu și aveți să vedeți că și celelalte pe cari le mai aveți vi se vor lua. Adună numai toată ziua, vinde ori cumpără, injură ori desvinovățește-te și are să piară tot farmecul din viața, ta.

Privește dar din când în când și în sus. „Cred că dacă ar privi cineva cerul neîncetat, i-ar crește până la urma urmei aripi“ zice Flaubert.

Și dacă privești neîncetat pământul? Se prea poate pământeanule să-ți crească labe, ghiare și colți ca la fiare.

Dar, să nu fie nici în povești așa ceva.

Pr. Gh Perva

Despre ce să predicăm?

În **Dumineca Vameșului și Fariseului, 9 Februarie**, să predicăm despre **păcatul mândriei și virtutea smereniei**.

Fariseul, propriu zis, n'a intrat în templu „ca să se roage“ ci ca să „mulțumească“ (preamărindu-se pre sine) pentru precăderile imaginare față de ceilalți oameni. El judecă pe aproapele și nu vede bârna în ochiul său (Mt. 7 v. 1—5). Infățșarea lui, nepotrivită, în fața lui Dumnezeu, singurul judecător (Rom. 14 v. 4) este pentru el prilej de păcat. Rugăciunea lui, lauda cu *postul* și faptele

de milostenie, sunt în flagrantă contradicție cu cele rânduite de Mântuitorul. (Mt. 6 v. 5—6; v. 16—18; și v. 1—3).

Vameșul (tipul celui ce se pocăește cu adevărat) își dă seama de raportul dintre el și Dumnezeu. Ochii plecați, baterea pieptului și puținele cuvinte rostite din inimă, sunt condițiile adevăratei rugăciuni. Pocăința lui este deplină. El recunoaște că este „cel dintâiu dintre păcătoși“ (I. Tim. 1 v. 15).

Sf. Ioan Gură de Aur vede în persoana Fariseului întruchipată: dreptatea (împlinirea formală a legii) însoțită de mândrie; iar în cea a Vameșului: păcatul cu smerenia, și arată că smerenia totdeauna iese la mal, chiar îngreunată de păcat, pe când dreptatea condusă de mândrie se poticnește.

„Începutul trufiei omului este a părăsi pe Dumnezeu, și a-și întoarce inima sa dela Cel ce l-a făcut pre el. Că începutul păcatului este trufia“ (Sirah 10 v. 12—13).

Mândria (păcatul lui Adam) este păcat de moarte și mama tuturor păcatelor. Din ea se nasc: fățarnicia, nesupunerea către Dumnezeu, către legea Lui și legile omenești (autoritate), lipsa de iubire față de aproapele, bârfirea, nedreptatea, desbinarea și atâtea alte păcate. Mândria este o primejdie socială, fiindcă ea izolează pe cel mândru de lume și-l face dușmanul adevărului și al dreptății.

Mândria își dă seama că este urâtă și nesuferită de oameni, fiind un vițiu ce trebuie să se ascundă din fața lumii, totuș ea roade într'atât inima încât iese la iveală din tot ce face. Ii place să stea numai în locurile cele dintâi la adunări. Știe toate și grăește de sus ca: judecător, înțelept și stăpân. Când e silită să tacă o face și aceasta cu dispreț.

Mândria este o mare orbie sufletească, de a nu se cunoaște pe sine. Numai așa se poate împodobi cel mândru cu o bogăție închipuită (I. Cor. 4 v. 7). Mândria desbracă pe Dumnezeu de cinstea cuvenită numai Lui, pentru a se îmbrăca pe sine și astfel devine un idol, care trăește din minciună.

Sfârșitul mândriei e cel mai trist. Ea închide nu numai inima celor de pe pământ dar și porțile cerului, pentrucă: „Dumnezeu celor trufași le stă împotriva, iar celor smeriți le dă dar“ (I. Petru 5 v. 5).

Smerenia este virtutea de a socoti despre tine însuși mai puțin decât ești și a atribui lui Dumnezeu tot ce ai bun în tine. Este adevărata cinste față de Dumnezeu. (I. Cor. 4 v. 7). Inima celui smerit e stăpânită de o bucurie cerească, văzându-se ajutat de darurile lui Dumnezeu.

Smerenia ne apropie de Dumnezeu, lipsa ei ne depărtează de El. Ea la început ne apare ca o sărăcire, o coborîre, pentru a ne îmbogăți apoi cu virtuți și a ne ridica.

„Mai înainte de *surpare* se înalță inima omului, și mai înainte de *mărire* se smerește”. (Prov. 18 v. 12).

Smerenia stă numai în sujba *odevărului*. Ea ne deschide ochii spre a cunoaște micimea și nestatornicia noastră în lume, pentru a judeca drept. Este un sentiment al „sărăciei cu duhul” care mereu caută a se îmbogăți cu cele cerești. Pentru viața socială smerenia este izvor de *pace*, iar pentru suflet *calea desăvârșirei*.

Spălarea picioarelor (In. 13 v. 4—14), precum și toată viața Mântuitorului (Filip 2 v. 8) este o măreață pildă de smerenie. Pentru viața de toate zilele avem pilda cu șederile la masă. (Lc. 14 v. 8—11).

„Invățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă sufletelor noastre”. (Mt. 11 v. 29).

„Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța”. (Iac. 4 v. 10).

Cărți și Reviste

P. S. Dr. Vasile Lăzărescu: Praznic luminat, Caransebeș 1940, pp. 280. Tipografia Diecezană.

Puterea pe care o are cuvântul în transformarea ființei omenești, este recunoscută de toată lumea.

Cuvântul este cheia cu care se poate deschide un suflet închis; se poate lumina o minte mai puțin luminată și îndupleca o voință lipsită de energie. Prin cuvânt se poate arăta drumul ce trebuie urmat pentru a ajunge la o țintă și entuziasma o ființă pentru a merge mai cu spor spre acea țintă.

Lucrul acesta a fost cunoscut și de Mântuitorul mai bine ca de oricine. De aceea El își propovăduiește Evanghelia prin cuvânt și spune sfinților Săi Apostoli să facă la fel. „Mergând învățați toate neamurile...” este porunca dată Ucenicilor Săi. Faceți să pătrundă lumina adevărului în toate ungherele lumii și chemați pe toți la mântuire.

Această poruncă se referă și la urmașii Sfinților Apostoli, adică la episcopi și preoți. Și acestora le spune Domnul același lucru. Și lor le spune: propovăduiți Evanghelia „cu timp și fără timp”, căci „amar celui ce nu o propovăduiește”.

Totuși pentru ca cuvântul Domnului să fie semănat pe pământ bun și să aducă roadă multă, clericul are datoria de a alege momentele cele mai prielnice spre acest scop. Are datoria de a prinde momentele când sufletul omului e mai bine pregătit pentru primirea luminii de sus. Și cum cele mai potrivite momente sunt Duminecile și sărbătorile, în cari se adună credincioșii la biserică, e natural că în aceste timpuri

e și datoria preotului mai mare de a predica cu mai mult zel pe Domnul.

Cum însă uneori se ivesc motive, cari împedecă pe clerici să fie destul de bine pregătiți în propovăduirea cuvântului evanghelic, Prea Sfinții Episcopi fac un lucru foarte bun că vin în ajutorul preoților, dându-le indicații cum să predice.

În eparhia noastră aceste indicații se dau prin schițele ce se publică în organul „Biserica și Școala”, schițe cari sunt o călăuză admirabilă pentru predici.

Pentru eparhia Caransebeșului, P. S. Sa episcopul Vasile Lăzărescu, a făcut un lucru asemănător, dând publicității un „mănușiu de gânduri de sărbători culese din tot ceea ce literatura omoietică a zilelor noastre a produs mai de preț” (Prefață). Dând publicității o serie de predici la cele mai însemnate praznice de peste an. La praznicile Mântuitorului și ale Născătoarei de Dumnezeu. Și fiindcă P. S. Sa vorbește despre fiecare praznic din diferite puncte de vedere, a alcătuit pentru fiecare câte 2, 3 sau 4 predici.

Predicile sunt adresate, cum e și logic, în primul rând, preoților din eparhia P. S. Sale. Asta însă nu înseamnă că ele nu sunt folositoare și necesare chiar și altor preoți, cari voiesc să predice cu mai mult efect Evanghelia.

Adevărul propovăduit de P. S. S. este argumentat cu citate din Sf. Scriptură și Sf. Tradiție precum și cu multe exemple, bine alese, potrivite și atrăgătoare. Prin toate acestea se reliefează, cu multă măiestrie, însemnătatea fiecărui praznic și se evidențiază învățătura morală ce trebuie scoasă din predică.

Ca formă, predicile sunt scrise într-o limbă curată și într'un stil curgător. Citirea lor e dădătoare de un bogat rod sufletesc și de inspirație pentru a propovădui cu mai multă însuflețire pe Domnul. P

Amvonul. Revista societății „Ajutorul” a clerului ortodox din Capitală și Arhiepiscopia Bucureștilor. Anul XX, Nr. 1 Ianuarie 1941 București 4, B-dul Pache 75. Apare lunar; abonamentul 150 lei anual.

Revista aceasta reapare, după 24 ani de tăcere. Articolul de fond îl scrie părintele E. Bărbulescu, președintele societății „Ajutorul”. În cuprinsul lui Sf. Sa schițează evenimentele mari prin cari am trecut în ultimii 20 ani și anunță că, în urma umilințelor din trecut și a sângerării granițelor Ardealului, — „așteptăm sfânta dreptate a unui alt Solomon, care va da copilul mamei celei adevărate, și nu-l va tăia în două, ca să astupe gură unor mame vitrege și invidioase”.

Urmează un frumos articol, „Amvonul”, scris de Pr. Gh. Comana, din care reproducem următoarele pasagii:

„Zodia sub semnul căreia trăim zilele noastre, este zodia focului. Foc sus, pe pământ, în apă și sub pământ. Uriașii în luptă sunt două concepții: individua-

lismul și totalitarismul. Individualismul de până eri a pustiit inima omului de iubire și prin egoism l-a împins până la autolatritie. Totalitarismul caută să pună temeliiile lumii celei noi pe ogorul obștii. A obștii naționale și prin obștea națională și înainte și odată cu ea în obștea creștină. Dacă individualismul a fost otrăvit de iudaism este marea datorie de a mireasmii totalitarismul cu mireasma creștinismului. Dacă cel dintâi în locul celor nouă fericiri sătura inimi cu ambrozia plăcerilor, cel de al doilea a sorbit mai cu seamă la noi până acum din paharul amărăciunilor – din rodul fericirilor: a doua și a patra.

„Amvonul“ va fi locul unde chemăm gândurile la sfătuire pentru lucru obștesc; pentru formarea spiritului de corp. Amvonul va pune accentul pe cadență, pe ritm, pe direcție, pe echipă. Trupul națiunii este trupul Bisericii și toate funcțiile neamului sunt organe ale trupului. Biserica este la noi mai mult decât oriunde în lume sufletul neamului. *Pământul patriei noastre este cimitir de creștini*, iar cerul nostru este acoperământ și ocrotire. Acum în zorile vieții celei noi din pridvoarele catedralei imense a nădejdlor noastre să chemăm lumea la „*Lumina cea adevărată*“.

În paginile următoare mai publică articole Pr. P. Savin: Marea datorie a bisericii azi (evangelizarea), Pr. Gr. Popescu: Slujitorii Amvonului, Diac. Popescu-Mozăceni: Biserica Ortodoxă și Mișcarea Legionară, Pr. P. Negoită: Regele după Vechiul Testament (studiu biblic), etc.

La sfârșit se publică o lecție catihetică pentru clasa I primară, care pe noi nu ne-a mulțumit din toate punctele de vedere. Întrebările:

„Cine vrea să-mi răspundă la o întrebare?...“

Sau: „Cine mai vrea să-mi spună ceva?...“ nu sunt pedagogice deloc. O întrebare pedagogică trebuie să fie precisă și cu referire la subiectul lecției.

Informațiuni

● **Să învățăm din cele petrecute.** *Mișcarea legionară, cu crezul ei creștin, era firesc să aibă simpatii în rândul preoșimei. Totuș o limită a activității pentru cler în cadrul acestei mișcări, se impunea dela început. Acei preoți cari au crezut că pot fi mai mult decât duhovnici și sfătuitori și-au depășit rolul. Abia un singur caz de deaierie avem de constatat în eparhie. Când reprobăm cu intristare uneltirile pentru răsturnarea de guvern, lovitura de stat și deslănțuirea patimilor, care a dus la masacre și jaf, nu putem decât indemnă încăodată preoșimea de lozinci deșarte și să nu asculte decât de ordinul chiriarhului. Să stăm neclintiți la altare și să contribuim la pacificarea sufletelor, dând tot concursul autorităților de stat pentru restabilirea ordinii și a autorității.*

■ **Comemorare.** La 3 Februarie 1941 se împlinesc 25 ani dela moartea mitropolitului Ioan Mețianu. O scurtă recapitulare a meritelor sale este cu atât mai îndreptățită, cu cât mitropolitul

Mețianu a fost unul dintre cei mai harnici ierarhi ai bisericii ardelenne. A purtat cărja de arhipăstor vreme de 41 ani: 24 ani ca episcop al Aradului și 17 ca mitropolit la Sibiu.

În timpul cât a fost episcop la Arad a dat dovadă de o harnicie pilduitoare. Fiind înzestrat cu un ager spirit de inițiativă și organizare, a realizat în episcopia Aradului opera care există și astăzi și reprezintă toată mândria și comoara ei: a scos Preparandia și Teologia din mizerie, a zidit corpul de clădiri de lângă Catedrală, Seminarul, reședința episcopescă și edificiul Consistorului, a sporit catedrele, profesorii, salariile și bursele, a înființat Tipografia Diecezană, fondul de pensuni al preoților, fondul de ajutorare a parohiilor sărace și școala medie de fete, a înmulțit considerabil școlile confesionale și fondurile eparhiale, etc. încât V. Goldiș a putut cu drept cuvânt să-l numească „cel mai mare episcop român al Aradului“.

La Sibiu pe lângă alte înfăptuiri mari, a zidit Catedrala mitropolitană, Seminarul teologic și a isprăvit școlile din Brașov.

În toate operile sale, mitropolitul Mețianu s'a arătat un organizator și inițiator neîntrecut, un apărător neostenit al școlilor confesionale și un întemeietor de așezăminte bisericesti, economice și culturale, fără de cari Eparhia nu ar avea nici o putere.

Deși nu a fost un bărbat politic în înțelesul obișnuit al cuvântului, totuși a știut să-și apere turma cu bărbăție. Când în Casa Magnaților din Budapesta se discuta proiectul legii lui Berzeviczy, care prevedea maghiarizarea învățământului primar, Mețianu a rostit acolo o cuvântare memorabilă în care a apărat dreptul la viață a școlilor românești și a mărturisit că „nu este putere în lumea aceasta care ar putea să silească biserica mea a-și părăsi limba“...

Ideile cele mai scumpe lui Mețianu au fost: 1. Antonomia bisericii, ca și lui Șaguna, 2. Cultura și așezămintele ei școlare și 3. Organizarea și înzestrarea bisericii cu fonduri, averi, așezăminte și regulamente care să-i asigure prosperitatea.

Fiind un creator de epocă în istoria episcopiei Aradului, se cuvine să ne aducem aminte cu pietate și recunoștință de numele și de opera episcopului și mitropolitului I. Mețianu.

■ **Despre Biserică și Preoție** „Telegraful Român“ din Sibiu publică în ultimul număr un articol de fond foarte substanțial. Cităm din el următoarele pasagii:

„Biserica este învățătoarea tuturor. Reprezentând pe Hristos și purtând în lume lumina Lui, ea este singura îndrumătoare infailibilă a oamenilor în toate chestiunile fundamentale ale vieții, în tot ceea ce interesează destinul nostru veșnic și atitudinile în legătură cu el. Cât adevăr s'a găsit până azi în gura vre-unor oameni sau în substanța vre-unor credințe și ideologii, a fost împrumut din marea vistierie a adevărului adus de Hristos și propovăduit de Biserica. Dar numai ea a susținut integral acest adevăr, neamestecat cu ingrediente cari să-l facă inoperant și nemântuitor.

Biserica a fost și va fi învățătoarea împăraților și a filosofilor, a generalilor și savanților; de ea au ascultat cu smerenie sfinții. Aceștia au ascultat cu cel mai adânc și respectuos sentiment filial. Biserica nu este eleva și servitoarea nici unui învățat și a nici unei ființe sau forțe pământești. Ea este mireasa lui Dumnezeu și maica tuturor oamenilor cari își caută mântuirea. Cine n'are Biserica de mamă și n'o recunoaște ca atare, n'are pe Dumnezeu de Tată, a spus un Sf. Părinte. Oricât de înălțătoare ar fi doctrina sau credința vre-unui om sau vre-unei grupări de oameni, învățătura ei e și mai înaltă; și în aceste cazuri învățătoarea este tot Biserica și discipola este tot ființa omenească ca individ sau colectivitate. Niciodată acest raport nu se poate inversa, căci nu poate lumina omenească să facă mai clară lumina dumnezeiască. Niciodată nu se va putea cere ca Biserica să se incline spre învățătura omenească, să se pună de acord cu ea, ci numai inversul: orice învățătură și strădanie omenească cu cât vrea să fie mai apropiată de desăvârșire, trebuie să se năzuiască a se înălța spre învățătura Bisericii, să se apropie de ea...

Iisus Hristos a binevoit ca autoritatea, prestigiul și eficacitatea miresei Lui, să stea în funcție de neînsemnatele vase omenești cari sunt preoții. Să fim vrednici de această încredere și demnitate ce ne-a dat-o Fiul lui Dumnezeu. Să nu scadă din vina noastră cinstea și puterea mântuitoare a Bisericii în fața oamenilor! Să nu ne băgăm sluji la alți domni, bagatelizând pe cel mai mare dintre Domni. Dacă noi nu ne vom da întreg sufletul pentru Hristos și pentru autoritatea Trupului Său, cum vom putea cere să-și dea alții seama despre mărirea Lui și despre însemnătatea ei? Să nu slăbim intensitatea totalitară a râvnii pentru Hristos și Biserică, prin amestecarea altor preocupări în conștiința noastră! Să nu diluăm și să nu stricăm vinul tare și pur al învățăturii intransigente a moralei evanghelice, cu învățături omenești. Să păstrăm neîntinat steagul Evangheliei, neînțeșat vârful de azur al muntelui adevăratei voi a lui Dumnezeu, ca un continuu memento al păcătoșeniei și slăbiciunii omenești, ca un semn continuu neajuns spre care trebuie să tindem, fără a ne odihni în suficiența noastră, fără a ne socoti desăvârșiți.

Preotul e o călăuză care niciodată nu trebuie să spună celor pe cari îi conduce că au ajuns la țintă. La țintă ajung numai după moarte..."

■ **Noul guvern al Țării**, în urma rebeliunii dela 21-23 Ianuarie 1941 - a fost constituit precum urmează: Președintele Consiliului și ministrul ad-interim al Afacerilor Externe, d. general de corp de armată Ion Antonescu, Conducătorul Statului.

General de corp de armată Iosif Iacobici, ministru secretar de stat la departamentul Apărării Naționale.

General de divizie Popescu Dumitru, ministru secretar de stat la departamentul Afacerilor Interne.

General de divizie Radu Rosetti, ministru secretar de stat la departamentul Educației Naționale.

General de brigadă Stoenescu Nicolae, ministru secretar de stat la departamentul Finanțelor.

Prof. Mihai Antonescu, ministru secretar de stat.

General de brigadă Potopeanu Gh., ministru secretar de stat la departamentul Economiei Naționale

General de divizie Grigore Georgescu, ministru secretar de stat la departamentul Agricultură și Domenii

Prof. univ. Nichifor Crainic, ministru secretar de stat însărcinat cu propaganda.

Gh. P. Docan, consilier la Inalta Curte de Casație ministru secretar de stat la departamentul Justiției.

Locot. col. Nicolae Dragomir, ministru secretar de stat la departamentul Coordonării și Statului major economic.

Prof. univ. P. Tomescu, decan al facultății de medicină din București, ministru secretar de stat la departamentul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale.

General de divizie Gh. Dobre, subsecretar de stat la departamentul Apărării Naționale pentru Inzestrarea și administrarea armatei.

General de divizie C. Pantazi, subsecretar de stat la departamentul Apărării Naționale pentru armata de uscat.

Comandor Jienescu Gh., subsecretar de stat la departamentul Apărării Naționale pentru armata aerului.

General Swiedenek Eugen, subsecretar de stat la departamentul Economiei Naționale, pentru colonizare și populația evacuată.

V. Dimitriuc, subsecretar de stat la Economia Națională pentru petrol și exploatarea miniere.

D. Aurel Pană, subsecretar de stat la Agricultură și Domenii.

D. Mircea Vulcănescu, subsecretar de stat la Finanțe.

General de brigadă Gh. Voiculescu, subsecretar de stat la Muncă, Sănătate și Ocrotiri sociale.

D. Enric Oteteleşanu, subsecretar de stat la departamentul Educației Naționale, Cultelor și Artelor.

■ **D-I Dr. Cornel Radu** a fost numit primar al Municipiului Arad, în locul d-lui Dr. E. Monția. Persoana roului primar se bucură în Arad de unanime simpatii, în urma meritelor personale și a cinstei exemplare ce le-a avut când a fost primaoră primar al orașului.

Ajutori de primari sunt numiți d-nii adv. Dr. Oct. Lupaș și ing. Gh. Șincai.

Cu toții și-au luat serviciul în primire în fața dlui colonel V. Mihailescu, prefectul județului Arad.

Nr. 409/1941:

Comunicate

Monahul Pisie Mazăre dela Mănăstirea Vorona, jud. Botoșani, a fost exclus din monahism.

Consiliul eparhial.

Nr. 453/1941.

Potrivit hotărârii Consiliului eparhial luată în ședința ținută la 14 Noemvrie 1940, conducătorii oficiilor noastre parohiale sunt invitați ca la **compunerea bugetelor pe a. 1941/42 să înscrie din oficiu, drept sume minimale, următoarele:**

a) Pentru biblioteca parohială:

Parohiile de cl. I. Lei	500.
" " " II. "	300.
" " " III. "	100.

b) Pentru conferințe și misiuni preoțești:

Parohiile de cl. I. Lei	500.
" " " II. "	300.
" " " III. "	200.

† Andrei,
Episcop.Pavel Dabu,
exactor-referent eparhial.

Comisia aleasă în Adunarea generală a Secției pentru a selecționa și propune cărțile cele mai potrivite cu cari să se inzeestreze bibliotecile parohiale – în cadrul prevederilor bugetare – intrunindu-se azi, propune: Se vor cumpăra pentru cele două trimestre – din toamnă și iarnă – 1940/41 următoarele două cărți:

1., Al. Lascarov-Moldovanu: „Cartea cu pilde”. Editura Cugetarea, 60 Lei.

2., Nic. Velimirovici: „Cugetări despre bine și rău”. Trad. de B. Pisarov, 85 Lei.

Având în vedere că Librăria Diecezană a fost îndrumată să se provadă cu Nrul corespunzător de exemplare, frații preoți sunt poftiți a le și comanda, pentru a nu se face cheltuieli și lucruri de prisos Librăriei.

Se recomandă totodată parohiilor cu posibilități bugetare mai largi, să se aboneze la colecția „Isvoarele Ortodoxiei” (traduceri din scrierile sf. Părinți), București, Librăria Teologică.

În tot cazul ar fi de dorit ca din mâna nici unui preot să nu lipsească măcar Nr. 1 din aceasta colecție, „Dogmatică” sf. Ioan Damaschin, în traducerea părinților D. Fecioru și Ol. Căciulă, cu 75 Lei.

Arad, din ședința comisiei ținută la 28 I 1941.

Preot **Viorel Mișuțiu**
preș. As. Cler. „A. Șaguna”, Secția Arad.

Sfânta Episcopie ortodoxă română a Aradului

Nr. 181/1941.

Concurse

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru îndeplinirea postului de preot la biserica Catedrală din Arad.

Dela candidați se cere să aibă licența în teologie.

Ca beneficiu vor avea salariul dela Stat.

Cererile de concurs, însoțite cu actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 14 Ianuarie 1941.

† ANDREI
Episcop.Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Nr. 5152/1940.

Se publică concurs repetit din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiei Roșia-Nouă cu filia Obârșia, protopopiatul Radna.

Venite:

1. Sesiunea parohială, 80 jug. teren arabil, fânaș, pășune și pădure;

2. Stolele legale;

3. Locuință în edificiul școlii confesionale;

4. Salariul dela Stat.

Parohia este de clasa doua.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

† ANDREI

Episcop

Traian Cibian

consilier ref. eparhial.

Aviz

P. C. Preoți sunt rugați a achita prețul calendarelor P. C. Protopopi, retrăgând 1 leu comision de fiecare exemplar.

Data retrimiterii calendarelor nevândute a expirat în 31 Ian. a. c.

Diecezana Arad

Publicare de licitație

Pe baza devizului aprobat de Ven. Consiliu Eparhial No. 2158/1940 pentru lucrările de edificare a bisericii ort. rom. din Mustești, se publică licitație cu oferte închise pe ziua de 16 Februarie 1941 la orele 2 p. m. în localul casei parohiale din Mustești.

Consiliul parohial își rezervă dreptul ca în caz nefavorabil a ofertelor, să se continue cu licitație verbală.

Prețul de strigare, pentru toate lucrările de edificare, este de lei 584.396 – cinci sute opt zeci și patru mii trei sute nouă zeci și șase lei.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea în fiecare zi la Oficiul parohial ort. rom. Bontăști, de unde se girează parohia Mustești.

Concurenții nu pot pretinde cheltuieli de participare la licitație.

Lucrările vor începe imediat după aprobarea contractului de Ven. Consiliu Eparhial ce se va încheia cu anteprenorul.

În caz că nu se vor prezenta concurenți la data sus amintită, licitația se va amâna pe ziua de 23 Februarie 1941 la aceeași oră și în același local.

Concurenții vor înainta deodată cu oferta 5% din prețul oferit; iar la încheierea contractului anteprenorul care va primi lucrarea va complecta la 10% vadiul pentru garantarea executării lucrărilor, conform dispozițiilor din legea contabilității publice.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrările aceluși anteprenor în care are mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitației.

Concurenții licitanți vor observa cu stricteță dispozițiile acestei publicații de licitație.

Consiliul parohial Mustești.